

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/69/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5311200064
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5311200064.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobkyne: Mgr. L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX W., S. XX, zastúpená JUDr. Miroslavom Korchom, advokátom, so sídlom XXX XX W., B. XXXX/X, proti žalovanému: Lesné spoločenstvo Kysučné, s.r.o., so sídlom 023 56 Makov 121, IČO: 36 005 843, zastúpenému spoločnosťou JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík, s.r.o., so sídlom Potočná 2835/1A, 022 01 Čadca, IČO: 36 866 849, o zaplatenie 1.659,70 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 14C/1/2011-299 zo dňa 12. septembra 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 14C/1/2011-299 zo dňa 12. septembra 2016 potvrdzuje.

Žalovaný má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 1.659,70 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 01.01.2008 do zaplatenia (výrok I.). Žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.).

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetom sporu bol nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia za časové obdobie od 01.01.2007 do 31.12.2007, ktoré mal žalovaný získať užívaním jej spoluvlastníckeho podielu zapísaného na LV č. XXXX v časti pod B 258 v podiele 100000/10500000-in k celku pre kat. územie L.. Žalobkyňa tvrdila, že označené nehnuteľnosti boli dané do prenájmu žalovanému na základe rozhodnutia väčšiny podielových spoluvlastníkov a vzťahujú sa na ne príslušné ustanovenia zákona č. 185/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách. Žalovaný užíva (má v prenájme) tieto nehnuteľnosti (podiel žalobkyne) od roku 2000, odmieta so žalobkyňou uzatvoriť nájomnú zmluvu, ignoruje ju v jej vlastníckych právach, berie úžitky z tohto užívania, a teda sa bezdôvodne obohacuje.

3. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd preukázané, že žalobkyňa nadobudla dotknutý spoluvlastnícky podiel na základe darovacej zmluvy uzatvorenej medzi jej otcom T. C. a žalobkyňou zo dňa 19.09.2000, zavkladovanej pod V 1900/2000, od ktorej však odstúpila na základe dohody o odstúpení zo dňa 20.06.2013, pričom obsahovou náležitosťou tejto dohody je dohoda zmluvných strán: „Účastníci sa dojednávajú, že úžitky z nehnuteľností do dnešného dňa patria L. B.“. Táto dohoda bola nesporne uzatvorená medzi darcom T. C. a obdarovanou dcérou - žalobkyňou, nebola uzatvorená s tretím subjektom. Z výpisu k listu vlastníctva č. XXXX kat. územie L. na sporné spoluvlastnícke podiely mal súd preukázané, že žalobkyňa je zapísaná ako spoluvlastníčka k týmto podielom na základe darovacej zmluvy V 2231/13 zo dňa 26.06.2013, ktorý zápis bol vykonaný dňa 21.06.2013. V konaní mal

súd taktiež nesporne preukázané, že žalovaný žalobkyni za sporné časové obdobie nevyplatil žiadne finančné prostriedky (podiely).

4. Citujúc ust. § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457, § 458 ods. 1, 2, 3, § 121 ods. 3, § 122 ods. 1, 2, 3, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, 2, 3, § 112 Občianskeho zákonníka žalobu žalobkyne zamietol z dvoch dôvodov, a to nemal preukázanú aktívnu legitímáciu žalobkyne ako zákonnú podmienku na vyhovie žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia a zároveň považoval nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2007 za premlčaný v dôsledku vznesenej námietky premlčania.

5. Základnou podmienkou úspechu žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia je preukázanie vlastníckeho práva žalobkyne, že žalovaný zadržáva a užíva predmet vlastníckeho (spoluvlastníckeho) práva žalobkyne v spornom časovom období bez právneho dôvodu (bez platnej nájomnej zmluvy), a požíva zároveň bez právneho dôvodu aj plody a úžitky z jej spoluvlastníckeho podielu, čím sa na jej úkor bezdôvodne obohacuje. Súd mal však v konaní jednoznačne preukázané, že v spornom časovom období od 01.01.2007 do 31.12.2007 žalobkyňa nebola vlastníčkou označených spoluvlastníckych podielov a z tohto dôvodu mal za to, že na strane žalobkyne nie je daná aktívna legitímácia na vymáhanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ust. § 123 Občianskeho zákonníka. Tvrdenie žalobkyne, že jej svedčilo k sporným spoluvlastníckym podielom vlastnícke právo na základe zmluvy V 1900/2000 zo dňa 19.09.2000, súd vyhodnotil ako právne irelevantné, keďže od tejto zmluvy odstúpila dohodou o odstúpení zo dňa 20.06.2013 platným spôsobom. V zmysle § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa odstúpením od zmluvy zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak. Odstúpením od zmluvy sa preto darovacia zmluva V 1900/2000 zrušila od začiatku a zrušením tejto zmluvy zanikli všetky práva a povinnosti zmluvných strán z tejto zmluvy, ako aj právny titul, na základe ktorého bola zmluva uzatvorená. K tvrdeniu žalobkyne, že v dohode o odstúpení sa zmluvné strany dohodli, že úžitky z nehnuteľností ku dňu odstúpenia dňa 20.06.2013 patria žalobkyni, čím je daná jej aktívna legitímácia na vymáhanie úžitkov vzniknutých do 20.06.2013, súd k tomu uviedol, že odstúpením od zmluvy sa zmluva ruší od počiatku, a to v rozsahu všetkých práv a povinností medzi zmluvnými stranami, a teda na strane žalobkyne nemôžu existovať ani obsahové náležitosti vlastníckeho práva podľa § 123 Občianskeho zákona, vrátane práva požívať jeho plody a úžitky. Dohoda o odstúpení od darovacej zmluvy je právny vzťah medzi darcom a obdarovaným a nemôže zaväzovať tretí subjekt, v tomto prípade žalovaného, pokiaľ nebol zmluvnou stranou. Ustanovenie § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka v časti „...ak nie je účastníkmi dohodnuté inak“, sa vzťahuje k časovému momentu odstúpenia od zmluvy vzhľadom na gramatický výklad tohto ustanovenia, teda toto ustanovenie sa nemôže vzťahovať na obsahové náležitosti vlastníckeho práva podľa § 123 Občianskeho zákonníka. Momentom zrušenia zmluvy sa vlastníkom stal T. C. s právom vec držať, užívať, požívať jej plody a úžitky a nakladať s nimi, t.j. od 19.09.2000. Zánik práv a povinností z pôvodnej darovacej zmluvy ku dňu 19.09.2000 teda znamená, že ak na základe tejto zmluvy nebolo plnené, záväzok plniť odpadá (len medzi zmluvnými stranami, nie vo vzťahu k tretím osobám). Ak bolo plnené, zmluvné strany sa medzi sebou môžu vypoariadať ako pri bezdôvodnom obohatení, to nevylučuje, aby T. C. dal svojej dcére úžitky na základe predchádzajúcej darovacej zmluvy, pokiaľ sa tak dohodli. Táto dohoda je však dohodou zmluvných strán, v žiadnom prípade nemôže zaväzovať tretí subjekt, t.j. žalovaného, ktorý nebol zmluvnou stranou. Vo vzťahu k nemu žalobkyni nevzniklo právo na úžitky z predchádzajúceho vlastníckeho vzťahu. Nakoľko žalobkyni nesvedčí vlastnícky vzťah k sporným spoluvlastníckym podielom za rok 2007, a preto, že jej nevzniklo právo na úžitky z predchádzajúceho vlastníckeho vzťahu na základe predchádzajúcej darovacej zmluvy V 1900/2000, žalobkyňa nie je aktívne legitimovaná v spore na vymáhanie úžitkov z predchádzajúceho vlastníckeho vzťahu od žalovaného, z ktorého dôvodu následne súd žalobu zamietol.

6. Okresný súd považoval nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2007 za premlčaný. Námietku premlčania vzniesol žalovaný v konaní s poukazom na skutočnosť, že premlčacia lehota začala plynúť dňa 01.01.2008, pričom návrh bol podaný dňa 04.01.2011. S poukazom na citované zákonné ustanovenia okresný súd konštatoval, že objektívna premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia je tri roky, v prípade zavinenia vo forme úmyselného bezdôvodného obohatenia 10 rokov, pričom v oboch prípadoch sa začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby určí odo dňa, keď k vzniku obohatenia došlo. Súdu z jeho činnosti je známe, že žalobkyňa má na súde niekoľkoročné súdne spory so žalovaným, kde žiada vydať bezdôvodné obohatenia za jednotlivé roky a z týchto konaní má vedomosť o tom, kto sa na jej úkor obohatil, že ide o žalovaného a kedy k tomuto obohateniu došlo. Prvýkrát to mohla zistiť vtedy, keď jej žalovaný nevyplatil nájomné za užívanie

spoluvlastníckeho podielu, hoci toto nájomné ostatným spoluvlastníkom vyplatil. Žalobkyňa podáva každý rok na súd žalobu za nevyplácanie podielov za ten-ktorý kalendárny rok. Počiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty a objektívnej premlčacej lehoty u žalobkyne je totožný. Súd akceptoval názor vyslovený žalovaným, že žalovaný otcovi žalobkyne už 20.12.2007 vyplatil finančné prostriedky za podiely. Samotný tento dôkaz predložila žalobkyňa v konaní. S odkazom na judikatúru súd konštatoval, že sa nevyžaduje, aby žalobkyňa poznala presnú výšku škody, postačuje, ak nadobudla vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, ktorú by spresnila v súdnom konaní. V danom prípade nemohlo ísť o úmyselné obohatenie sa žalovaného, nakoľko o vlastníctvo týchto sporných nehnuteľností sa viedol na Okresnom súde v Čadci dlhoročný spor pod sp.zn. 6C/648/01, ktorý nie je právoplatne skončený. Pokiaľ nebolo preukázané vlastnícke právo žalobkyne k podielom, resp. toto právo bolo sporné, nebol žalovaný povinný vyplácať jej finančné prostriedky za podiely. Nemohlo ísť teda o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Je nesporné, že v rámci tohto konania si žalobkyňa uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2007, ktorý si mohla prvýkrát uplatniť dňa 01.01.2008. V tento časový moment jej bola známa osoba žalovaného, ktorý zodpovedal za bezdôvodné obohatenie, taktiež jej bolo známe, že ostatným spoluvlastníkom bolo, ako každý rok, nájomné vyplácané s tým, že žalobkyni toto nájomné vyplatené nebolo. Dvojročná subjektívna premlčacia lehota tak podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka uplynula dňa 01.01.2010, návrh bol podaný dňa 04.01.2011 (utorok), čiže súd nárok považoval za premlčaný, nakoľko tento musel byť podaný na súde už v pondelok dňa 03.01.2011.

7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozsudku rozhodne samostatným uznesením súdny úradník súdu prvej inštancie.

8. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobkyňa podávala žalobu ako vlastníčka (oprávnená držiteľka), jej vlastnícke právo za dané obdobie bolo riadne, zákonným spôsobom zapísané v katastri nehnuteľností. Ak došlo k dohode o odstúpení od darovacej zmluvy (20.06.2013), obojstranné odstúpenie bolo právne perfektné (darovacia zmluva bola platná, nezrušená zmluva), dohoda o odstúpení od darovacej zmluvy bola predložená príslušnému orgánu na vykonanie záznamu do katastra nehnuteľností, v tejto súvislosti žiadny z úkonov nie je postihnutý neplatnosťou. Obojstranné odstúpenie od zmluvy je možné a žiadne ustanovenie zákona to nevyklučuje. Do momentu odstúpenia od darovacej zmluvy zo dňa 12.09.2000 žalobkyňa nakladala s predmetom daru v dobrej viere ako vlastníka, svedčil jej nielen nadobúdaci právny titul (platná, nezrušená darovacia zmluva), ale aj vonkajšie okolnosti - zápis vlastníctva v katastri nehnuteľností, teda bola dobromyseľná, rozhodne bola aj oprávnenou držiteľkou a nemá zákonnú povinnosť vydávať úžitky z predmetu daru, tie teda patria žalobkyne - sú jej vlastníctvom a nesporne sa na tom zhodli aj samotní účastníci dohody o odstúpení od darovacej zmluvy, čo aj výslovne uviedli (článok I. ods. 2 posledná veta), že „účastníci sa dojednávajú, že úžitky z nehnuteľností do dnešného dňa patria L. B.“. Súd prvej inštancie ignoroval najmä ust. § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka, prípadne ustanovenia článku 2 ods. 2 Ústavy SR, § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ďalšie. V uvedenej súvislosti poukázala napr. na rozsudok NS ČR sp.zn. 29Cdo/3606/2009 zo dňa 02.04.2010 a tam odkazujúcu judikatúru, či odborné komentáre. Analogicky aj v danom prípade žalobkyňa bola do doby odstúpenia od darovacej zmluvy dobromyseľná a úžitky jej naďalej patria - je ich vlastníčkou a ak ich začala vymáhať od toho, kto si ich prisvojil - teda od žalovaného, je teda aktívne legitimovaná v spore. V opačnom prípade dochádza k odňatiu jej možnosti konať pred súdom, k porušeniu práva vlastníť vec. Dokonca nie je vylúčené, že žalobkyňa nadobudla postavenie vlastníka k predmetu sporu už aj na základe vydržania (§ 134 Občianskeho zákonníka). Okresný súd prevzal právny názor z rozhodnutia v inej veci (sp.zn. tamjšieho súdu 4C/1/2015 zo dňa 11.08.2016), ktorý je však prinajmenšom zmätočný, a preto neobstojí odkaz na judikatúru, na ktorú poukázal aj okresný súd na strane 7 rozsudku. Predmetom tohto sporu je teda iná skutková podstata bezdôvodného obohatenia (plnenie bez právneho dôvodu, prípadne aj z neplatnej nájomnej zmluvy, nakoľko medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená aj nájomná zmluva, ktorú súd považuje za neplatnú z dôvodu, že bola uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným skôr, ako žalobkyňa nadobudla vlastníctvo). Aktívne a pasívne legitimovaní sú iba účastníci tohto vzťahu. Žalobkyňa v danom období teda bola vlastníčkou a po odstúpení od darovacej zmluvy k označenému obdobiu je v postavení oprávnenej držiteľky s rovnakými právami ako vlastníka. K premlčaniu uviedla, že žalovaný konal svojvoľne, vedome v úmysle nevyplatiť náhradu za užívanie podielov žalobkyne a je právne bezvýznamné, či bezdôvodné obohatenie si chcel ponechať vo svoj prospech alebo ho odovzdať tretej osobe. Podaním zo dňa 16.06.2016 doložila do spisu „príkazný list konateľa firmy zo dňa 19.12.2001“, ktorým prikázal účtovníčke svojej firmy

nevyplácať nájomné za sporné podiely. Spornosť podielov nebola preukázaná, preto postup žalovaného nebol legitímny. Čo sa týka otázky, kedy začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba, súd prvej inštancie pochybil aj pri tomto ustálení - nemal za preukázané, na základe čoho dospel k záveru, že obidve lehoty začali plynúť rovnako, t.j. 01.01.2008. Žalobkyňa nikdy nepopierala, že nemá vedomosť o tom, kto sa na jej úkor bezdôvodne obohacuje, neustálenou však ostala otázka, kedy sa žalobkyňa skutočne dozvedela, že v konkrétnom prípade skutočne došlo k bezdôvodnému obohateniu a v akej výške, pretože aj výška bola a je závislá od dosiahnutého hospodárskeho výsledku. Už vo svojom návrhu uviedla, že zo sprostredkovaných zistení má informáciu, že žalovaný vyplácal nájomné vo výške 5.000,00 Sk/podiel. Podaním zo dňa 09.04.2014 doložila do spisu čestné prehlásenie T. C. o výške vyplácaných podielov za jednotlivé roky. Podpis T. C. na tejto listine bol úradne overený dňa 07.03.2014. Teda už z toho je nesporné, že žalobkyňa ani v tom čase nemala k dispozícii napríklad výpis za mesiac december 2007 z bankového účtu T. C. a predložila ho súdu až so súhlasom T. C. po 07.03.2014. Údaje z osobného účtu majiteľa sú dôverné a je potrebné ich posudzovať až po zohľadnení zákonnosti ich získania. Preto nemožno robiť závery, že žalobkyňa o týchto údajov vedela už napr. dňa 01.01.2008, kedy súd stanovil začiatok plynutia subjektívnej lehoty. Dokonca ani samotný T. C. k tomuto dátumu nemohol mať k dispozícii bankový výpis. V spise sa nachádza aj zmluva o postúpení žalovanej pohľadávky uzatvorená medzi T. C. a žalobkyňou zo dňa 27.12.2009. Vzhľadom na ďalšie skutočnosti jej účastníci na ňu neprihliadali, avšak to žalobkyňu preukázateľne usvedčuje, že pri uzatváraní tejto zmluvy musela vedieť, že skutočne došlo k bezdôvodnému obohateniu a poznala jeho výšku. Akákoľvek priama korešpondencia medzi žalobkyňou a žalovaným týkajúca sa roku 2007 nejestvuje. Listiny, na ktoré poukazovala, sa nachádzajú v spise, z nich bolo možné ustáliť začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na dátum 27.12.2009. Preto súd prvej inštancie pri námietke premlčania pochybil, pri skúmaní nevychádzal z listín, ktoré sa nachádzajú v spise, a preto nárok žalobkyne nemožno považovať za premlčaný.

9. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť a zároveň priznať náhradu trov odvolacieho konania. Dal do pozornosti, že samotná žaloba je nejasná, nezrozumiteľná a nedá sa na jej základe určiť, čoho sa vlastne žalobkyňa domáha. V priebehu konania si žalovanú sumu nárokovala jednak titulom nájomného, bezdôvodného obohatenia, ako i postúpenej pohľadávky. Podľa názoru žalovaného nie je možné na jednej strane si uplatňovať nárok z titulu nájomného a zároveň z titulu bezdôvodného obohatenia, či postúpenia pohľadávky. Tento názor je súladný aj s rozhodovacou praxou, ako i teóriou (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/489/2015 zo dňa 23.02.2016, ako i rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/510/2015 zo dňa 26.01.2016). Zotrvával na vznesenej námietke premlčania s tým, že nárok je premlčaný. Žalobkyňa z viacerých konaní vedených proti žalovanému na Okresnom súde v Čadci druhovo totožného charakteru (bezdôvodné obohatenie za iné časové obdobia) má vedomosť, kto a kedy sa na jej úkor údajne obohatil. Prvýkrát mohla žalobkyňa vykonať svoje právo 01.01.2008, pričom subjektívna dvojročná lehota uplynula 01.01.2010 a objektívna 01.01.2011. Návrh na začatie konania bol na súd podaný až 04.01.2011 (utorok), teda po uplynutí či už subjektívnej, ako i objektívnej premlčacej lehoty. Sama žalobkyňa v petite žaloby uplatňuje úroky z omeškania od 01.01.2008, čo len potvrdzuje, že sama žalobkyňa moment začiatku plynutia premlčacej lehoty (subjektívnej i objektívnej) datuje k 01.01.2008. Čo sa však týka podstaty veci, teda otázky, či vôbec žalobkyňa je alebo nie je v tejto veci aktívne legitimovaná, vyslovil názor, že žalobkyňa aktívne legitimovaná nie je, pričom sa stotožnil so závermi vyslovenými súdom prvej inštancie a zopakoval argumentáciu produkovanú v konaní. Žalobkyňa ako obdarovaná uzatvorila s otcom T. C. ako darcom darovaciu zmluvu V 1900/2000 zo dňa 19.09.2000. Spor ohľadom platnosti, resp. neplatnosti danej darovacej zmluvy rozhodol Najvyšší súd SR, ktorý dospel k záveru, že darovacia zmluva platná je. Od tejto darovacej zmluvy následne dohodou zo dňa 20.06.2013 žalobkyňa platne odstúpila a odstúpením došlo k zrušeniu darovacej zmluvy, a to od začiatku, teda ku dňu 19.09.2000. K danej zmluve teda treba pristupovať, ako keby neexistovala. Daná darovacia zmluva následne nemôže predstavovať podklad, na základe ktorého sa žalobkyňa môže domáhať práva na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 01.01.2007 do 31.12.2007, nakoľko v tom čase ani vlastníčkou nebola. Odstúpením od zmluvy zanikol samotný titul nadobudnutia (darovacia zmluva), takže je vylúčené, aby si žalobkyňa ponechala akékoľvek plody a úžitky na základe takejto zaniknutej zmluvy. V prípade, že na základe darovacej zmluvy zo dňa 19.09.2000 nedošlo k plneniu, záväzok plniť odpadá. To sa však týka len vzťahu medzi zmluvnými stranami, nie však vo vzťahu k tretím osobám. V prípade, že medzi zmluvnými stranami k plneniu došlo, zmluvné strany sa môžu medzi sebou vysporiadať v súlade so zásadami o bezdôvodnom obohatení. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa nesvedčí aktívna legitímácia v spore o vymáhanie úžitkov za čas od 01.01.2007 do 31.12.2007 titulom bezdôvodného

obohatenia na základe prechádzajúceho (v súčasnosti zaniknutého) vlastníckeho vzťahu na základe darovacej zmluvy V 1900/2000 zo dňa 19.09.2000. To, že žalobkyňa uzatvorila dohodu o odstúpení od zmluvy, bolo jej vlastné rozhodnutie, na ktoré žalovaný nemal žiaden vplyv a nemožno ho pripisovať na ľarchu žalovaného, ktorý navyše ani nebol účastníkom danej dohody o odstúpení od zmluvy.

10. Žalobkyňa v reakcii na vyjadrenie žalovaného uviedla, že zotráva na podanom odvolaní v celom rozsahu, ako aj na dôvodoch v ňom uvedených. Opätovne dala do pozornosti, že do momentu odstúpenia od darovacej zmluvy žalobkyňa nakladala s predmetom daru v dobrej viere ako vlastníč, svedčil jej nielen nadobúdaci právny titul, ale aj všetky vonkajšie okolnosti - zápis vlastníctva v katastri nehnuteľností, vedenie sporov o úžitky, bola dobromyseľná, rozhodne bola oprávnenou držiteľkou a nemá zákonnú povinnosť vydávať úžitky z predmetu daru a za nesporné to považovali aj samotní účastníci Dohody o odstúpení od darovacej zmluvy, čo aj výslovne uviedli. V ďalšom poukázala na právne názory vyplývajúce z judikatúry NS ČR a komentárov k Občianskemu zákonníku vo vzťahu k oprávnenej držbe. K tvrdeniu žalovaného, že uplatnený nárok je premlčaný, sa už vyjadrila v samotnom odvolaní. K vyjadreniu pripojila prílohu: rozpočet na rok 2003 - Kysučné, s.r.o.

11. Na vyjadrenie žalobkyne reagoval žalovaný, ktorý vo vyjadrení poukázal na viaceré obdobné spory medzi žalobkyňou a žalovaným, ktorých záverom bolo konštatovanie súdov, že žalobkyňa nie je aktívne legitimovaná. Naďalej zotrval na tvrdení, že nárok žalobkyne je navyše premlčaný. K vyjadreniu pripojil rozsudky Krajského súdu v Žiline sp.zn. 8Co/141/2016 zo dňa 29.11.2016, sp.zn. 9Co/350/2016 zo dňa 08.12.2016, rozsudky Okresného súdu Čadca v konaniach sp.zn. 11C/7/2010, sp.zn. 8C/325/2002, sp.zn. 16C/163/2013, sp.zn. 14C/2/2011, sp.zn. 5C/97/2014, rozsudok Krajského súdu v Žiline vo veci sp.zn. 5Co/510/2015, sp.zn. 11Co/489/2015.

12. Na vyjadrenie žalovaného reagovala žalobkyňa podaním, v ktorom dala do pozornosti, že označené rozsudky vychádzali z inej právnej situácie, t.j. boli vydané pred rozhodnutím NS SR sp.zn. 6Cdo/157/2014 zo dňa 29.03.2016, ktorým bol zrušený právoplatný rozsudok Krajského súdu Žilina č.k. 5Co/479/2013-918 zo dňa 09.07.2013 o neplatnosť darovacích zmlúv a NS SR bol toho názoru, že napadnuté darovacie zmluvy boli platné, a teda je nesporné, že došlo aj k platnému odstúpeniu od darovacích zmlúv. Pokiaľ žalovaný spochybňuje jej aktívnu legitimáciu s poukazom na už skoršie rozhodnutia, k tomu dodala, že súdy prvej inštancie už aj keď za inej právnej situácie (po rozhodnutí NS SR 6Cdo/157/2014) opomenuli tú skutočnosť, že do momentu odstúpenia od darovacej zmluvy zo dňa 09.09.2000 žalobkyňa nakladala s predmetom daru v dobrej viere ako vlastníč, svedčil jej nielen nadobúdaci právny titul, ale aj vonkajšie okolnosti, teda bola dobromyseľná a rozhodne bola oprávnenou držiteľkou. Zdôraznil, že nemá zákonnú povinnosť vydávať úžitky z predmetu daru, tie teda patria žalobkyňi - sú jej vlastníctvom, čo už samo zakladá jej aktívnu legitimáciu.

13. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobkyne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10C/135/2017 zo dňa 28.12.2017, ktorý v prílohe pripojil a poukázal na tam vyslovený právny názor v obdobnej veci. Ďalším podaním žalovaný poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu Žilina sp.zn. 10Co/187/2017 zo dňa 14.12.2017, a v ostatnom zotrval na skutočnostiach uvádzaných v odvolacom konaní.

14. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou (§ 362, § 359 CSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 CSP) a napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonané dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednávanej veci aj správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Odvolací súd, ktorý je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, vyhodnotil odvolacie námietky žalobkyne ako nedôvodné.

17. Žalobkyňa si v konaní uplatnila nárok na zaplatenie sumy 1.659,70 Eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, keď tvrdila, že bola v rozhodnom období spoluvlastníčkou nehnuteľností, ktoré neoprávnene, bez právneho dôvodu (bez platnej nájomnej zmluvy) užíval žalovaný. Žalobkyňa v čase podania žaloby, ako aj v rozhodnom období (od 01.01.2007 do 31.12.2007) bola vedená na liste vlastníctva č. XXXX kat. územie L. ako podielová spoluvlastníčka predmetných nehnuteľností v podiele 100000/10500000-in k celku na základe darovacej zmluvy sp.zn. V 1900/2000 zo dňa 19.09.2000. Účastníci uvedenej darovacej zmluvy od tejto dohodou zo dňa 20.06.2013 odstúpili, a to s účinkami ex tunc (t.j. od počiatku). Žalobkyňu tak nemožno považovať za (spolu)vlastníčku predmetných nehnuteľností, za užívanie ktorých žiada nájomné, resp. bezdôvodné obohatenie v rozhodnom období, t.j. v roku 2007. Nič na tom nemení skutočnosť, že aktuálne je žalobkyňa opäť vedená na LV č. XXXX pre kat. územie L. ako spoluvlastníčka nehnuteľností, keď tieto nadobudla na základe novej darovacej zmluvy zavkladovanej dňa 26.06.2013 pod V 2231/13. Na základe tohto právneho úkonu možno považovať žalobkyňu za spoluvlastníčku predmetných nehnuteľností až počnúc dňom 26.06.2013. Vychádzajúc z uvedených skutočností nevzniklo žalobkyňi voči žalovanému za rok 2007 či už právo na nájomné alebo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa teda nebola osobou oprávnenou - aktívne legitimovanou - uplatňovať nároky prináležiace (spolu)vlastníkovi veci.

18. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní poukázala na to, že podľa obsahu dohody o odstúpení od darovacej zmluvy V 1900/2000 úžitky z nehnuteľností do dňa odstúpenia patria jej, z ktorého dôvodu je aktívne vecne legitimovaná, odvolací súd poukazuje na správne právne závery vyslovené súdom prvej inštancie, v zmysle ktorých sa jedná o vzťah medzi zmluvnými stranami a nie medzi žalobkyňou a žalovaným. Odstúpenie od zmluvy vo všeobecnosti (t.j. i ohľadne odstúpenia od darovacej zmluvy medzi žalobkyňou a T. C.) podmieňuje „stav bezdôvodného obohatenia“ a zmluvné strany sú povinné navzájom si vrátiť všetko, čo im na základe od počiatku zrušenej zmluvy bolo plnené. Ak sa aj zmluvné strany osobitne dohodli o úžitkoch plynúcich zo spoluvlastníctva v období trvania darovacej zmluvy, ide o dojednanie zaväzujúce iba ich navzájom, ktoré však nedopadá na právne postavenie tretích osôb, t.j. i žalovaného. Navyiac odvolací súd zastáva názor, že ust. § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné vykladať tak, že ak označené zákonné ustanovenie umožňuje účastníkom odstúpenia od zmluvy „dohodnúť sa inak“, vzťahuje sa uvedené na možnosť dohodnúť len inú časovú pôsobnosť (nie od počiatku) odstúpenia od zmluvy, nie však zadefinovanie iných účinkov, ako je zákonom výslovne vymedzené - zrušenie zmluvy, t.j. zánik práv a povinností pôvodne kreovaných zmluvou, od ktorej je odstupované. Navyiac, samotné dojednanie nie je ani dostatočné z pohľadu uplatňovaného nároku, keďže je totiž veľmi problematické stotožniť poberané úžitky s tvrdenou/domnelou pohľadávkou súvisiacou so spoluvlastníctvom predmetnej nehnuteľnosti. V prípade, ak by došlo zo strany žalovaného k plneniu nájomného, toto by mala žalobkyňa právo si ponechať ako úžitok, keďže takéto plnenie by malo charakter dobromyseľne prijatého úžitku (§ 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

19. Z týchto dôvodov aj odvolací súd v zhode s názorom okresného súdu konštatuje nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne v spore. Tento zásadný, jediný záver je postačujúci pre zamietnutie žaloby bez toho, aby bolo nutné sa zaoberať otázkou premlčania uplatneného práva. Vzhľadom na uvedené, otázky premlčania nároku, plynutia premlčacej lehoty (objektívnej, subjektívnej) sú následne v konkrétnej súdnej veci už bez právneho významu.

20. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním bezprostredne nenapadnutý, ale od meritórneho rozhodnutia závislý výrok o trovách prvoinštančného konania. Okresný súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania náležite aplikoval zásadu plného úspechu v spore (§ 255 ods. 1 CSP).

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Žalobkyňa ako odvolateľka nebola v tomto štádiu konania úspešná, preto má žalovaný voči nej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

22. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).